

Es Molí Nou

Vilafranca, Maig 1994 - Núm. 85

• L'escola
realitza una
campanya
contra la droga

«La nostra presència a
Ruanda no era cap garantia
per salvar tota aquella gent»

• • • • •

«Quan hi tornem,
no trobarem res, ni hospitals,
ni dispensaris, ni escoles»

• • • • •

PARE JAUME ROIG

El municipi ha
estat declarat
«Turístic» per
evitar sancions
als comerços

ESPORTS

- El Vilafranca de
Futbet escolar
SUBCAMPIÓ
- El C.F. Vilafranca
de voleibol a
PRIMERA

«ES MOLÍ NOU»

Publicació mensual de
'Obra Cultural Balear
de Vilafranca

Depòsit Legal
PM: 366 - 1986

Edita:
Obra Cultural Balear
de Vilafranca

Redacció i col·laboradors:

Andreu Bauça
Francesc Amengual
Joan Barceló
Joan Jaume
Bartomeu Català
Biel Monserrat
Jaume Nigorra
Jaume Sansó
Jaume Català
Col·legi Públic
Gabriel Gelabert
Damià Agustí
Miquel Barceló
Joan Estrany
Joan Bauzà

Reproducció fotogràfica:

Joan Jaume

Imprimeix:

TIRRENA, S.A.

TEL: 55 52 12

C/ Pintor Joan Gris, n° 2
MANACOR

Els articles publicats en aquesta
revista sols expressen l'opinió
dels seus autors

EDITORIAL

Missioners vilafranquers a Ruanda

La presència del Pare Jaume Roig a Vilafranca, arribat d'un país immers en el genocidi com és en aquest darrers mesos el petit estat de Ruanda, en el cor d'Àfrica, ens ha permès prendre consciència que vivim dins una mitat de món que oprimeix a l'altra mitat, encara que sigui d'una forma indirecta, com potser la pràctica de la indiferència davant els clams d'auxili que arriben des de tots els indrets del Tercer Món. La sordera i la ceguera quotidiana es va trencar quan per televisió poguerem veure l'horror humà capolant les vides de sers germans i comprovar com en el petit país un missioner vilafranquer hi ha treballat durant tretze anys per ajudar a què la fraternitat entre dues races diferents deixàs de ser una simple utopia.

La tasca del Pare Jaume Roig se suma a la feta pel Pare Guillem Bauzà, també missioner dels Sagrats Cors, qui després de vint-i-cinc anys a Ruanda en porta ara dos a una parròquia de Barcelona, també amb el record, i el pensament constant en els fets desagradables que sembren la mort i la misèria a un poble de 8 milions de sers i als que els missioners, mallorquins, espanyols i d'altres nacionalitats intentaven obrir camí cap a uns horitzons clars, que de sobte s'han convertit en un precipici.

El treball silenciós dels missioners fa que la seva obra no sigui tenguda en compte ni valorada en la mesura adient per la gent del carrer, fins que la pedregada de la violència ens mostra uns camps on algú hi sembrava. "Intentàvem sembrar la civilització de l'amo" diu el Pare Jaume Roig en una llarga entrevista que publicam en aquest número. Reflexa sense dubtes el gra d'un blat segat abans de ser brull, però disposat a tornar rebre la femada i el goret per tornar a rebrollar.

Mancarà molta ajuda econòmica per aixecar Ruanda. Als vilafranquers, per respecte i per donar suport a la feina dels nostres missioners, ens correspon assumir un petit tros de la responsabilitat que cau damunt els països desenvolupats. Per solidaritat i per humanitat, a l'Ajuntament li pertoca encarrilar les possibles ajudes públiques i privades que han d'acompanyar la tornada dels missioners a Ruanda.

Èxits esportius

L'ascens a primera divisió de la secció de voleibol femení del C.F. Vilafranca i el segon lloc del col·legi Es Cremat en el campionat de Mallorca de futbol iniciació, jugat a Vilafranca amb una perfecta organització, han estat els primers èxits de l'esport vilafranquer a l'actual temporada.

La manca d'una pista poliesportiva coberta i l'alt pressupost de jugar a la categoria de plata del voleibol femení espanyol poden fer desistir al C.F. Vilafranca de participar-hi. Seria una llàstima que així fos, perquè es tracta d'un èxit sembrat fa molts anys a l'esport escolar, quan les mateixes al·lotes de l'actual equip senior es varen passejar per tota Mallorca amb el millor voleibol. Una bona política esportiva acompanyada d'infraestructura adequada evitaria limitar les expectatives dels nostres i de les nostres esportistes. Cal posar fil a l'agulla i fer una bona planificació a curt i llarg termini.

Es Molí Nou

Notícies Breus

● Jaume Roig homenatjat per tot el poble

El passat diumenge, dia 24 d'abril, el poble de Vilafranca va retre homenatge al missioner Jaume Roig, recentment evacuat de Ruanda degut als greus problemes ètnics que afecten en aquest país centreafricà. Així l'Ajuntament, les Germanes de la Caritat, la parròquia i el grup d'amics de Ruanda, organitzaren una diada per tal de donar la benvinguda al missioner vilafranquer.

A les onze del matí es féu una missa a l'església de Santa Bàrbara, on es pregà pel sofriment del poble ruandès, i posteriorment es realitza un acte de benvinguda i salutació en el convent de les Germanes de la Caritat. A les pàgines centrals d'aquest número hi podreu trobar més informació sobre el que ha esdevingut a Ruanda comptat pel mateix Jaume Roig.

● Vilafranca amplia el cas urbà

Dins la tramitació de varies modificacions puntuals de les normes subsidiàries es contempla l'ampliació de dues zones urbanes. Les modificacions es plantegen a partir de la necessitat de legalitzar les obres com a millor manera per evitar, en el darrer extrem, la demolició parcial d'ambdues. La primera es refereix a la construcció del centre sanitari, edificat parcialment en via pública l'any 1982. La segona afecta a la residència de la tercera edat, on l'associació no va fer projecte per a construir-la. La seva legalització no és possible sense el canvi de l'actual normativa, ja que part de l'edificació no és possible sense el canvi de l'actual normativa, ja que part de l'edificació es féu en zona rústica. L'equip de govern del PSM, davant la necessitat d'efectuar aquests dos canvis en la normativa

Tothom volgué donar la benvinguda a Jaume Roig (Xesc Amengual)

urbanística, es proposa aprofitar les modificacions per ampliar el cas urbà.

A la zona sud seran edificables els terrenys qualificats fins ara com a rústics, que tot i tenir accés als darrers carrers que limiten amb terreny de l'esmentada catalogació. A la zona de son Pastor, el carrer Mestre es perllongarà cap a l'est, entrant dins terreny rústic. L'obertura d'aquest nou tram s'està negociant amb una promotora interessada en construir vuit vivendes unifamiliars a la zona, i que a canvi de la nova catalogació està disposada a córrer amb la inversió necessària per a l'obertura del nou carrer i la seva infraestructura, segons el delegat d'Obres, Josep Sansó.

● La falta de subministre elèctric endarrereix la depuradora

L'oposició d'un veïnat perquè les torres que han de subministrar l'elec-

tricitat a la depuradora es construeixin dins les seves terres està retardant la posada en funcionament de l'estació de tractament d'aigües residuals. La depuradora, segons les previsions inicials de l'Institut Balear de Sanejament (Ibasan), havia d'estar acabada a finals de l'any passat i a l'hora d'escriure aquestes retxes es tenia prevista la seva inauguració per dia desset del present mes. A la propera edició d'Es Molí Nou vos n'informarem més ampliament.

● Senyalització del terme

Durant els primers dies del mes de maig haureu pogut comprovar que a les diferents carreteres que donen al nostre poble s'han col·locat diverses senyalitzacions vials de color verd per tal de donar a conèixer els límits del nostre terme a tots els vilafranquers i externs que circulen per les nostres carreteres. De ben segur que tant a nivell general, circulatori i legal seran de bon ús per tots.

Les ajudes al Pla com a comarca especial arribaran a Vilafranca

Madrid rectifica la seva exclusió en presentar-se projectes alternatius

L'escola haurà d'esperar a noves subvencions (Joan Jaume)

El ministeri per a les Administracions Públiques (MAP) ha acceptat finalment que el nostre municipi quedi inclòs dins el repartiment d'ajudes al Pla, com a comarca d'acció especial. La Sala havia disposat que una comissió municipal es traslladés a Madrid amb un altre del Consell Insular, per entrevistar-se amb representants del ministeri i evitar que Vilafranca fora l'únic dels tretze municipis de la comarca del Pla que quedés exclòs de les ajudes estatals per els pròxims quatre anys. Tot i això, ja bastat una entrevista telefònica de la presidència del Consell perquè Madrid accepti rectificar el repartiment d'ajudes.

Els dos projectes de caràcter cultural (casa de cultura, 67 milions; i reforma del col·legi públic, 60 milions), presentats per Vilafranca al Consell i que aquest va remetre a Madrid, no foren acceptats per el MAP, al tractar-se d'obres de caràcter cultural. La Sala digué posteriorment que, a l'hora de tra-

mitar les peticions, cap organisme advertí de l'exclusió, d'aquí que altres municipis també varen demanar subvencions per obres culturals.

La Sala reaccionà de seguida i presentà al Consell Insular quatre projectes de infraestructura perquè siguin inclòs en el programa de comarca d'acció especial. Aquests sumen 63 milions de pessetes i es refereixen a l'enllumenat públic dels carrers del sector C, empegament i voravies del carrer Ermità Agustí, Marquès de Vivot i voltants i prolongació i pavimentació del carrer Mestre Bauçà.

Per establir les quotes d'ajuda a cada municipi, el Consell Insular estudia aplicar un sistema de percentatges subjectes al nombre d'habitants. Per altre part el MAP subvencionarà el 50 per cent dels projectes acceptats, i hauran de ser executats en quatre anys. El 50 per cent restant anirà a càrrec del Consell i dels ajuntaments.

Miquel Joan Jaume es recupera lentament de l'accident

El jove vilafranquer Miquel Joan Jaume, que patí un accident el passat mes d'abril en un dels creuers del carrer de Jaume I, es recupera lentament de l'accident sofert. El jove circulava amb bicicleta i col·lisió amb un cotxe marca Peugeot 405, que li sortí per la part esquerra i sofri diverses ferides per tot el cos i pel cap, fet que provocà que en Miquel fóra transportat amb l'ambulància UVI directament cap a la zona de cures intensives de l'hospital de Son Dureta. Després d'estar durant uns dies a l'hospital fou traslladat de bell nou al seu domicili on es recupera lentament del greu accident.

Val a dir que els nous carrers de baix de la vila estan sense senyalitzar, fet que ha provocat que diversos veïnats de la zona es trobin disgustats pel poc esment que s'hi mostra i es veuen afectats diàriament per la inseguretat que donen els esmentats carrers a l'hora de circular-hi, i seria convenient que la Sala prengués mesures per tal d'evitar accidents com els que han succeït i evitar així que es torni a repetir.

Des de ES MOLÍ NOU desitjam que en Miquel Joan es recuperi ben aviat de les greus ferides sofertes i també volem donar ànims a la seva família que de ben segur els necessitarà després de tot l'ocorregut.

Vilafranca demana al govern ser declarat municipi turístic

Diversos establiments només donen el suport condicional a la petició

El passat diumenge dia desset d'abril quatre comerços de la Vila foren expedientats per tenir els seus establiments oberts en diumenge, oblidant així el Real Decret 22/1993, de 29 de desembre en el que es regulen els horaris comercials dins l'àmbit de la CAIB, i on es reflexa que només s'autoritzarà l'activitat en diumenges i dies festius els dies 12 de juny, 10 i 25 de juliol, 15 d'agost, 11 de setembre, 12 d'octubre i el 6 i 27 de desembre, és a dir vuit diumenges a l'any. Queden fora de l'aplicació de l'actual normativa tots aquells establiments dedicats essencialment a la venda de pastissos, pa, plats preparats, premsa, combustibles i carburants, floristeries i plantes i les denominades tendes de conveniència, així com els establiments ubicats en zones de gran afluència turística.

És per mor d'aquest darrer punt i degut a la importància que té la carretera per a Vilafranca que el batlle envià un escrit a la Conselleria

de Comerç i Indústria en el que demanava la declaració de Vilafranca com a municipi turístic. Joan Bauçà va prendre aquesta determinació de demanar la catalogació de zona turística sense comptar amb l'aprovació del ple ja que segons fonts jurídiques de la Sala "la Llei de Règim Local permet aquesta actuació sense que el consistori hagi pres cap acord".

Els quatre establiments expedientats per la Conselleria de Comerç, malgrat tot, no es veuran obligats a pagar cap tipus de sanció per incumplir el decret sobre horaris comercials. La manca d'una llei sancionadora per als infractors no permetrà de moment l'aplicació de sancions als expedients.

I la majoria dels comerços han romangut oberts fins al dia d'avui i estan disposats a atendre al públic en els pròxims festius. No hem d'oblidar que la carretera és una de les principals fonts exteriors, per no dir la que més, que enriqueixen la

nostra Vila. És per això que els veïnats de la zona també mostren el seu rebuig a l'actual normativa i creuen que "no es pot permetre un diumenge amb les llocs de fruites tancats", i al mateix temps que critiquen el Govern "per carregar-se el petit comerç".

L'altre cara de la qüestió la mostren els establiments que no es veuen afectats per l'actual normativa i només mostren el seu suport condicional als afectats si aquests només es dediquen a vendre allò purament tret de la mateixa terra i no altres productes que per llei no tenen assignats.

Ara només cal esperar els tres mesos que té la Conselleria de Comerç i Indústria per denegar la qualificació de zona turística, si en aquest període no s'hagués fet cap tipus de denegació s'entendrà que la proposta ha estat acceptada i els comerços afectats podran tenir obert la resta de diumenges i festius de l'any.

El Col·legi Es Cremat també diu no a les drogues

A l'organització de conferències, projectes audiovisuals i enquestes, centrades sobre la prevenció en el consum de les drogues, de les darreres setmanes el col·legi Es Cremat ha desenvolupat una nova tasca en aquesta campanya. Un concurs de cartells ha completat una intensa labor, coordinada pel Servei de Promoció i Salut del Consell Insular de Mallorca i pel Servei de Psicologia del propi centre.

Dins el marc del X Concurs de Cartells, baix el lema "com divertir-se sense drogues", el col·legi seleccionà un total de nou treballs que foren remesos al Consell Insular, sortint guanyador en Joan Rigo i Riera, de vuitè curs, amb un cartell que duia com a títol "Això diversió? hi ha altres formes, que va merèixer els màxims honors del jurat qualificador. En segon lloc quedà el treball de Margalida Sansó i Mestre i Apol·lònia Rosselló i Barceló i en tercer lloc el cartell dissenyat per Apol·lònia Rosselló i Barceló i Francesca Jaume i Soler.

Donada la qualitat dels treballs presentats, el Servei de Psicologia del centre plantejarà la possibilitat de que el cartell guanyador pugui servir per una campanya local, patrocinada per l'Ajuntament, per a la consciencia-

ció ciutadana i especialment dels més joves. En aquest sentit la psicòloga Antònia Bover considera que una campanya municipal, amb participació de les editores de les publicacions, tant en el Bolletí Informatiu de l'Ajuntament com de la nostra pròpia publicació i dels establiments públics, pugui ser positiva i ajudarà a sensibilitzar a la gent sobre les greus conseqüències del consum de drogues i alcohol.

El guanyador del concurs de cartells, Joan Rigo, fa realitzar el seu mural "pensant en lo molt que ens pot afectar la droga i també l'alcohol". En Joan considera que entre els joves de la Vila, els perills de la dro-

godependència arriben mitjançant el consum de l'alcohol i el tabac. Davant els elogis de l'habilitat demostrada en la pintura, aquest jove de catorze anys, no diu si desenvoluparà en el futur aquesta tasca. "Encara no tenc decidit si seguiré. De moment és una simple afició". En quant a la seva opinió sobre el perquè les drogues arrossegueu avui en dia tants de joves, en Joan, pensa que, "es tracta d'un reclam en el que hi cauen molts d'al·lots i al·lotes perquè en un principi no són conscients de les seves conseqüències".

Redacció

La llengua feina de tots

EN FIAT APOYAMOS LA MEDIDA DEL GOBIERNO.

SI SU COCHE TIENE MAS DE DIEZ AÑOS, FIAT LE DUPLICA E INCLUSO LE TRIPLICA LA AYUDA OFICIAL.

Si su coche tiene 10 años o más, y lo quiere cambiar por cualquier modelo de la gama Fiat, recibirá una subvención oficial de 100.000 pts. a las que Fiat añade un ahorro de hasta 300.000 pts.

MODELO	P.V.P.	AHORRO OFICIAL	APOYO FIAT	PRECIO FINAL
CINQUECENTO	936.000	100.000	100.000	736.000
UNO 60 START 3P	975.000	100.000	100.000	775.000
PUNTO 55 S 3P	1.180.000	100.000	100.000	980.000
TIPO 1.4 S 3P	1.623.000	100.000	250.000	1.273.000
TEMPRA 1.6 S	1.852.000	100.000	250.000	1.502.000
CROMA 2.0	2.883.000	100.000	300.000	2.483.000

P.V.P. Península + Baleares I.V.A. Transporte e imp. de matriculación incluidos. Oferta válida hasta fin de mes para vehículos en stock, no acumulable a otras en vigor.

FINANCIAMOS A TU MEDIDA A TRAVES DE FIAT FINANCIERA • VEN Y PONLOS EN MARCHA

Autoventa Manacor, S.A.

CONCESIONARIO

FIAT

POLIGONO INDUSTRIAL
DE MANACOR

Ventas 84 34 00
Recambios y taller ... 84 37 61

De la llei de subordinació lingüística

En el títol II de la Llei de Normalització Lingüística a les Illes Balears (lleí 3/1986, del 29 d'abril, B.O.C.A.I.B. n° 15/20-5-86) es regula l'ensenyament del català (1), en què es considera llengua oficial de l'ensenyament (però no pas la llengua oficial de l'ensenyament). S'hi estableix l'ensenyament obligatori del català i el castellà "en tots els nivells, graus i modalitats de l'ensenyament no universitari" (art. 19). Altrament, "els alumnes tenen dret a rebre l'ensenyament en la seva llengua, sigui la catalana o la castellana" (art. 18). Més endavant diu: "El Govern de la Comunitat Autònoma, a fi de fer efectiu el dret a l'ensenyament en llengua catalana, ha d'establir els mitjans necessaris encaminats a fer realitat l'ús normal d'aquest idioma com a vehicle usual (...)" (art. 22).

En conjunt, les disposicions del títol II, el de l'ensenyament, palesen tanmateix les restriccions que el marc legal (la constitució espanyola i l'Estatut d'Autonomia) imposa, per tal com, si bé permet iniciar un cert procés de recobriment i de promoció de la llengua catalana, no desenvolupa les disposicions legals pertinents per tal de promoure i d'establir l'escolarització en català a tots els centres (caldria per això desenvolupar clarament l'article 22). En aquest sentit cal eliminar urgentment la vexació d'haver de demanar permís per fer l'ensenyament en català, així com també l'eliminació del nefast i arbitrari sistema d'exempcions (una llengua de la qual es pot estar exempt és una llengua de segona categoria). D'altra banda, hem de tenir present que l'oficialitat de la llengua catalana es basa en un estatut de territorialitat (és la llengua del país), mentre que l'oficialitat del castellà, en teoria basada en un estatut personal, es basa realment en l'anomenat dret de conquesta.

Cal considerar, doncs, que la voluntat de l'anomenada Llei de normalització Lingüística no és proposar un ensenyament en català (i fins i tot ni tan sols un contingut català (2)). És per tot això que l'objectiu de futur del nostre país ha d'esser, encara, la reconstrucció d'un sistema educatiu nacional català i de qualitat on la llengua catalana i els continguts nacionals siguin les coordenades bàsiques de la política educativa.

(1) *Llengua pròpia -i única- de les Illes Balears i Pitiüses*

(2) *De fet, a la introducció del MEPIB (Model Educatiu Propi de les Illes Balears) Bartomeu Rotger i Amengual escriu: "no sols acceptem sinó que assolim amb totes les conseqüències el context legal vàlid per a tot el territori espanyol" (pp.19), i al pròleg de Maria Antònia Munar i Riutort: "la comunitat de les Illes Balears, dins el context d'Espanya, té ja uns objectius de present i de futur" (pp.15)*

Andreu Salom i Mir

Rondalla depravada

Conservació de la fauna

Els sectors ecologistes i de protecció del medi natural es movilitzen i s'agrupen per aconseguir uns objectius molt clars: la conservació de la natura i la fauna que l'habita.

Hi ha moltes associacions, agrupacions, entitats i coordinadores creades expressament per assolir la màxima consciència social i arribar a les capes més altes de la política autonòmica, organitzant campanyes, movilitzant la població i fent, si s'escau, mesures de força.

G.O.B., Coordinadores com les de: SON NUVIET, DE DEFENSA DE L'AIGUA DE SA MARINETA, DE CALA PETITA, CONTRA LA INCINERADORA DE SON REUS, ETC., ETC., són moltes entitats recolzades per un importantíssim nombre de persones compromeses amb els seus ideals. Aquesta societat pot estar orgullosa de tenir gent tan valenta.

Si els objectius d'aquest grup són clars, cal afegir-n'hi un altre, de no tan clares intencions, que just ara s'ha creat. Encara no té nom i no es coneixen públicament els seus membres. Tenen com a màxima prioritat conservar la fauna política que governa el Consell Insular de Mallorca, l'Ajuntament de Palma i el Parlament de les Illes Balears.

Des que Na Maria Antònia Munar (Sa Nina) va fer ús del seu AS amagat (esser presidenta d'UM) per enfrontar-se als que l'havien fet fora del seu càrrec, la gran olla a pressió, que és la política illenca, va remenar en mil bossins. El resultat foren les següents: Consell Insular de Mallorca: el PP governa en minoria front a l'oposició de PSOE, UM, PSM, Ajuntament de Palma: PP governa amb un ajustadíssim vot al seu favor front a l'oposició d'UM, PSOE, PSM; Parlament de les Illes Balears: PP governa amb l'ajustat suport d'un trànsfuga del PSOE front a l'oposició d'UM, PSOE, PSM i Grup Mixt.

Si us demanau a què pot venir el titular d'aquesta Rondalla Depravada (Conservació de la fauna) podeu entendre que la classe dominant, i governant, d'aquestes Illes ja no tenen la pella pel mànec i això s'enfronta als seus principis autoritaris. La solució és el servilisme i el xantatge: al trànsfuga del PSOE l'hi col·loquen el fill i la seva dona dins una Conselleria, al conseller d'UM i ara del PP, ex-batlle de Marratxí, el fan senador per no haver d'anar a la presó, etc., etc. Estam davant de la mateixa forma d'entendre la "conservació i protecció de la fauna" que prediquen el GOB i demés coordinadors o en tot cas ja ens podem preparar per conèixer un nou moviment?

Si mai dubtau entre apuntar-vos a un moviment o l'altre sols quedau-vos amb aquesta consigna: Uns conserven que els animals volin en llibertat, l'aigua no se tudi, que hi hagi reciclatge, etc. i els altres conserven que uns animalots es facin grassos i grossos i tornin vells a una cadira. Ara vosaltres podeu triar.

Jaume Sansó i Caldentey

De l'autoodi a la lleialtat lingüística (II)

Història d'un Pere qualsevol

Vàrem deixar en Pere en els moments de la seva adolescència, quan es tenen molts de problemes, quan es comencen a qüestionar totes les veritats que fins ara havien estat inamovibles, quan es comencen a discutir les decisions dels majors, siguin professors o pares, quan un comença a fer inventari dels seus coneixements per intentar pegar una estirada a fer-se adult. És en aquests moments quan es discuteixen, a vegades, vertaderes beneitures, però que són necessàries per fer l'entrenament que l'ha de dur a la seva vida de persona adulta.

Per tant en Pere un dia es troba discutint amb uns quants amics si els que són Peres i els que són Pedros tenen el mateix nom o no i quin és el vertader o el millor. Els Pedros pareix que tenen més raó perquè es troben en els llibres, als diaris, etc. No es posen d'acord, però en Pere es queda amb una estranya amargor, encara que té la compensació que no surti cap Pedro a les "rondaies".

En Pere també havia dit sempre "conco" als germans del seu pare o de la seva mare, i ara se n'adona que els més avançats dels seus amics, els que pareix que sempre van a la darrera moda, diuen "tio" als mateixos personatges, i ja tenim en Pere que ha d'intentar substituir aquells vocables que li semblen "grollers" per aquests altres que pareixen més "estilitzats".

En Pere posa l'orella atenta i pensa que ha d'anar més viu i que ha d'anar incorporant al seu vocabulari aquestes paraules que fan més fi que sent en els seus amics, perquè sinó tindrà problemes per fer amistats, per trobar al.lota, etc. i és així com va incorporant paraules com "entonces", "desde luego", "pues", "cenicero" -està molt de moda també fumar- i d'altres paraules d'influència castellana que l'ajudaran sense adonar-se a malbaratar la seva llengua. És el moment també en què es diu que tot allò que prové de fora és millor.

Encara no és l'època de les discoteques, però els diumenges hi ha ball a alguna sala d'un poble o a un saló d'un altre, i la música sona en directe, una orquestrina se n'encarrega. En Pere sense témer-se'n aprèn les cançons de moda, naturalment en castellà i no se li ocorre pensar que també hagués pogut sentir-les en català, de totes maneres també

taral.leja les cançons en francès, en italià o en anglès i mai no es pregunta ni pensa que també n'hagués pogudes sentir en la seva llengua.

En Pere comença a conèixer diferents al.lotes, si són mallorquines els parla en mallorquí, si són peninsulars els parla en castellà, ell observa el que passa en els seus voltants i ja sap que si la seva al.lota és castellanoparlant, ell sempre li parlarà en castellà, encara que la resta dels familiars no ho facin, perquè ell tampoc no és molt conscient ni sap perquè, però també observa que la llengua que té més prestigi és la llengua castellana, encara que veu com les persones peninsulars que tenen aquella parla no són massa ben vistes per emparentar amb elles. La vida comença a ensenyar-li les divisions i les lluites entre les diferents capes socials.

El nostre protagonista està fet un garbuix quan sent a casa seva que es parla despectivament dels forasters, precisament de les persones de parla castellana, però veu que els seus pares si alguna vegada han de parlar amb algun d'ells, fan tots els esforços possibles per parlar-li en castellà. Segurament serà perquè en aquella llengua parlen els millors actors de les pel·lícules, les millors actrius, en Franco quan fa un discurs per ràdio o per televisió, el locutor esportiu quan retransmet un partit de futbol, els i les artistes que fan les primeres grans gales televisives o els retransmissors de corregudes de toros, ah; i també el flamenc és en castellà.

És per això que quan comencen a arribar les estrangeres i en Pere comença a sentir-ne la seva olor, especialment la de les sueques, com que no s'entenen ja sap que intentarà el seu acostament en castellà. I si un suec li demana alguna adreça també li farà les indicacions oportunes amb gestos i en castellà, encara que aquell suec no l'entengui ni papa.

En Pere començarà a trobar molt útil la llengua castellana i molt poc útil la pròpia.

Avui, a en Pere, no l'hem deixat créixer massa, però malaurament creixerà, en el proxim article segurament l'enviaran a fer el servici.

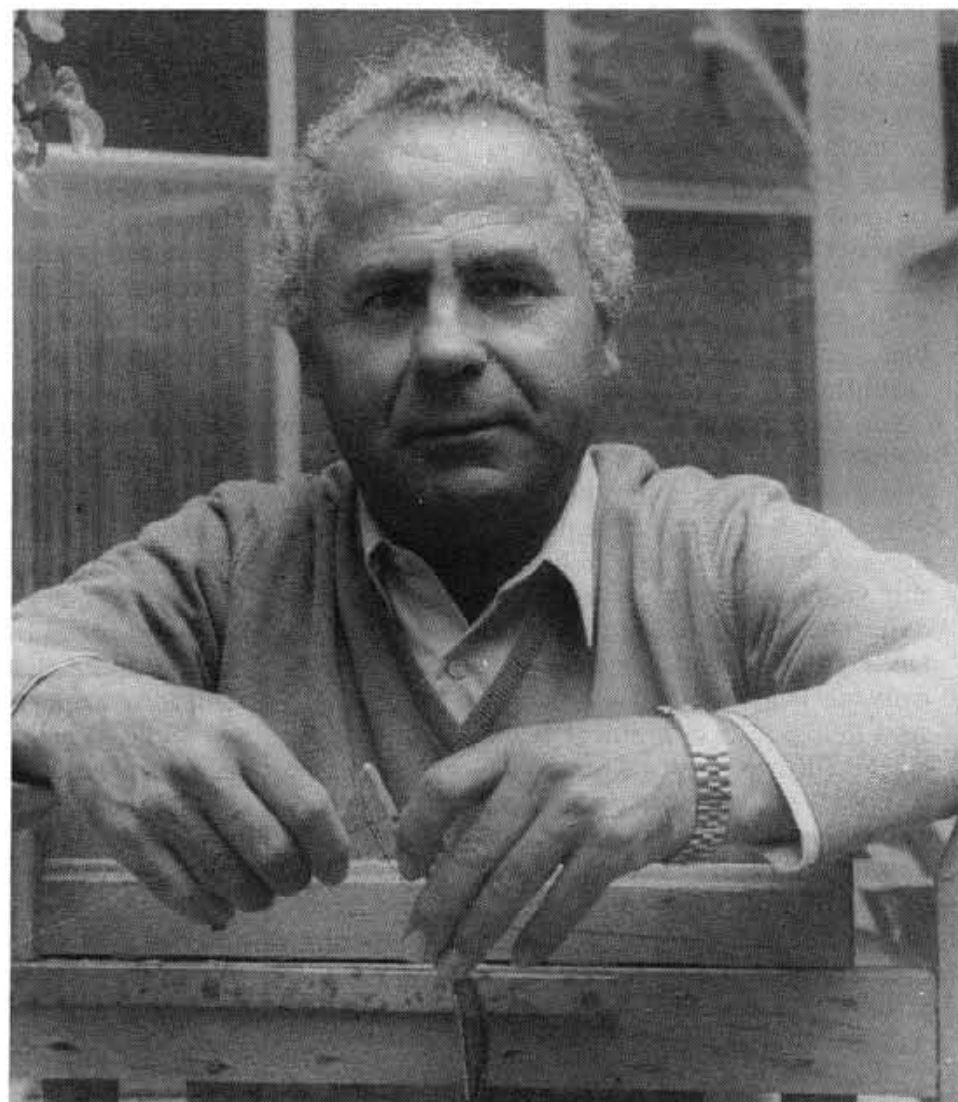
Joan Lladonet.

La televisió i els demés mitjans de comunicació, com a mirall dels horrors de l'espècie humana, ens vénen mostrant la crua realitat que es viu als països del Tercer Món. Ruanda, un país de 8 milions d'habitants repartits en només 26 mil quilòmetres quadrats (el de més densitat demogràfica d'Àfrica) ha estat el centre d'atenció internacional durant les primeres setmanes d'abril. Des del 6 d'abril (data en que fou assassinat el seu president Habyarima) Ruanda s'ha anegat dins un mar de lava d'odis tribals, d'home contra home, vomitada per aquest gran volcà, sempre en erupció, que és Àfrica.

Jaume Roig Sansó, missioner dels Sagrats Cors, als seus 55 anys en porta quasi tretze a Ruanda, on començà a treballar a les missions de la seva congregació en el setembre de 1981. El 14 d'abril passat arribava a Vilafranca després de ser evacuat d'un país disposat a masacrar-se. Les primeres imatges que vàrem tenir els vilafranquers sobre l'estat de salut i anímic del pare Jaume ens foren mostrades per TV3 a l'informatiu Telenotícies Migdia del dimecres dia 13. La seva arribada a l'aeroport de Barcelona, procedent de Brussel·les, resultà molt emotiva. Allà l'esperava el pare Guillem Bauzà, "de Sa Vinya Nova", actualment treballant a la parròquia Mare de Déu del Coll a Barcelona, després d'haver fet escola missionera a Ruanda durant 25 anys, una bona part dels quals compartint tasca amb el pare Jaume Roig. L'abraçada dels dos missioners vilafranquers ens va posar la pell de gallina a molts de paisans seus. Partint d'aquí començam a esbrinar amb el pare Jaume la seva experiència a Ruanda.

-La seva arribada a Barcelona va esser molt emotiva, les càmeres de TV3 ens mostraren l'abraçada de dos missioners vilafranquers, Jaume Roig i Guillem Bauzà, dins un mar de sentiments d'impotència, davant el record d'haver deixat un país abocat al genocidi.

-Me va impressionar molt el tro-

"La nostra presència a Ruanda no era cap garantia per salvar tota aquella gent"

El Pare Jaume Roig, conta l'esclat de violència en el petit país centreafricà, on ell hi ha estat des de 1981 ajudant als més necessitats

bar allà a En Guillem, perquè ell havia treballat tants anys a Ruanda... El coneixia a molta de la gent víctima de la massacre. També a l'aeroport de Barcelona hi havia unes monges dels Sagrats Cors i pensar que havien hagut de deixar a tres monges nades, dues de raça tutsi i una de raça hutu... Si haguessin estat hutus, però deixar-les allà sense sortir resultava d'un record molt trist.

-Quina era la vostra tasca a la zona Kisiguro i quants missioners més treballaven a aquella zona?

-Jo era col·laborador de la parròquia de Kisiguro, que estava dividi-

◀ *Jo era col·laborador de la parròquia de Kisiguro, on ajudava per atendre a uns 80 mil desplaçats de guerra*

◀ *Ningú pensava que els enfrontaments durien tanta brutalitat*

Arribada del Pare Roig a Barcelona.

da en sectors, per atendre a uns 80 mil desplaçats de guerra. Pierre Nolasca era el coordinador del sector centre; a una part hi havia el missioner Javier Anaut i jo estava a l'altre. A nivell d'acció social, fa un any i tres mesos que teníem a milers de desplaçats de guerra. Endemés, hi havia la zona del pare Gerard Karuranga (mort en accident de tràfic en el mes de gener) amb uns 30 mil desplaçats més d'una altra parròquia, però que estaven dins els límits de la nostra parròquia. És un poc complicat això dels límits, però era així. Llavors, els seus rectors d'origen, els pares blancs i uns capellans diocesans de la Diòcesi de Luca (Itàlia) estaven també a la nostra parròquia. També hi havia dues comunitats de monges per atendre aquests camps de refugiats i els centres nutricionals.

En una primera fase ens cuidàvem de tot, però llavors vàrem dir que cada parròquia cuidés dels seus camps. Així i tot, ens encarregàvem de les coses i situacions no programades. Encara que no fos massa feina, hem de tenir en compte que hi ha molta gent, molta misèria, encara que no hem d'oblidar la gran tasca que fan la Creu Roja, Càrites Internacional i Metges

Sense Fronteres, tot dir però que a partir de l'arribada massiva de desplaçats de guerra es varen veure desbordats. Haguérem d'instalar moltes tendes. A nivell de parrò

quia varem construir escoles, si bé, les escoles que hi ha no són dignes d'anomenar-se amb aquest nom. Nosaltres per la nostra part procuràvem fer unes construccions sòlides i durables. Pensa que entre dues parròquies, hi havia 21 centres amb una mitja de 700 nins per escola. Si nosaltres no els ajudàvem el seu sistema de construcció era molt rudimentari, ja que fan blocs de fang i palla, i com és de suposar no duren massa.

-En quin moment vàreu ser conscients que Ruanda anava directe cap a un bany de sang que encara se-

Els hutus no varen disparar les fletxes, però em mostraren els fletxers en senyal d'advertència

Me va impressionar trobar En Guillem. Ell coneixia a molta gent víctima de la massacre

A la nostra missió s'hi arribaren a refugiar uns 700 tutsis. Després de la nostra partida els mataren a tots

Hem volgut sembrar la civilització de l'amor i en dos dies de fanatismes s'ha perdut quasi tot

gueix?
-Des del principi. Cada vegada que escrivia als familiars d'aquí, jo els hi deia; comparava la situació de Ruanda com un bony que et surt i veus que s'infla i s'infla, i no arriba a madurar, però que saps que prest o tard arribarà a esclatar. Ara, ningú pensava que fos de la manera que ha estat, amb aquesta brutalitat.

-Hi ha explicació per una explosió tan espontània d'odi i revenja entre dues tribus que semblaven viure amb més o menys estabilitat dins un mateix territori?

-Jo l'explicació la veig en els 400 anys de domini absolut tutsi que controlava el poder econòmic i polític, fins que el 1962 arribà la independència del país. Aleshores, els hutus s'havien preparat. Hi va haver eleccions lliures i varen guanyar com era d'esperar, tenint en compte que

els hutus són majoria (85 per cent). Llavors, els tutsi varen pensar que amb violència encara podrien mantenir el poder. Hi va haver una revolta amb molts morts, però al final un sector d'aquesta tribu es va haver d'exiliar als països veïnats. Des de llavors han passat 30 anys. Durant aquest temps els hi han dit que Ruanda no estava preparat per acollir-los, ja que es tracta del país amb més població per quilòmetre quadrat. Hem de pensar que estam parlant de 8 milions d'habitants per només 26 mil quilòmetres quadrats i que hi ha llocs on hi viuen 1.200 persones per quilòmetre quadrat.

Pensem que una part dels tutsis ruandesos d'entre 25 i 40 anys s'han anat entrenant amb les guerrilles de Mozambique. Mentrestant, a Ruanda hi ha hagut un govern de majoria hutu, emperò amb alguna representació dels tutsi com el ministre de Comu-

Vull tornar a Ruanda i ajudar a tornar començar tot allò que estava fet

No trobarem res, ni hospitals, ni dispensaris metges, ni escoles...

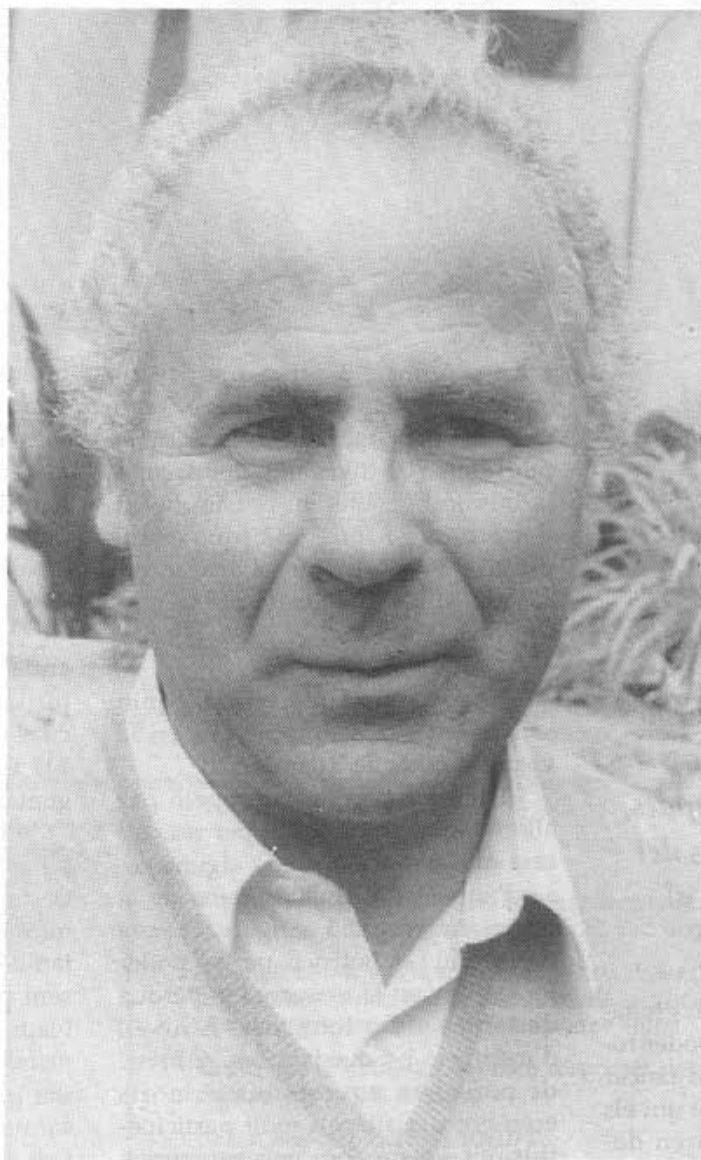
nicació. Així i tot, cadascú mirava de col·locar, al seu rodol, gent de la seva pròpia ètnia, en qüestió de treball. I així han anat convivint amb algun que altre brot de violència, un dia per una zona, un altre per altres indrets. En els darrers anys havien demanat, els tutsi, a l'Alt Comissionat dels Refugiats (organisme que pertany a l'ONU), el poder entrar al país després de 30 anys d'exili. Però l'Alt Comissionat contava que no hi havia lloc, que el país ja estava massa poblat, i bé sempre han posat aquesta excusa. Arribat 1990, a l'octubre, els tutsi varen intentar entrar pel nord del país amb la guerrilla i arribaren fins a 10 quilòmetres de Kisiguro (que està a 100 quilòmetres de la frontera nord). Però si els aturaven d'un lloc, els tutsi atacaven per un altre. Varen arribar inclús a la ciutat de Ruhengeri, a una presó d'alta seguretat, allà amollaren els presos comuns i els presos polítics tutsi se'n varen

anar amb la guerrilla. Després els hutus varen fer córrer la veu que els tutsis guerrillers tenien col·laboracionistes de tutsis civils en el país. Efectivament n'hi havia però la majoria era gent que vivia en pau.

Després, arribà el multipartidisme i els partits tutsi es feien forts uns amb els altres i donaven força al Front Patriòtic Ruandès (FPR). S'havien fet manifestacions que parlaven de forts enfrontaments. L'any passat, en el mes de gener hi va haver una massacre de tutsis al

nordest i que provocà uns 800 mil desplaçats.

-Com va esser l'evacuació davant l'esclat de violència i caos en el pa-

ís?

-El president va esser mort en dimecres (6 d'abril) i ja es va començar a viure amb certa intranquil·litat. A la nostra zona varen matar un jove tutsi que tenia una botiga i a les 10

del matí del dia següent arribaven a la nostra parròquia dos joves tutsi que eren del grup de desplaçats. Devers les 11 tinguérem un jove tutsi al que li pegaven garrotades perquè no duia carné d'identitat i va venir cap a mi. Vàrem intentar mediar per a què el deixassin venir amb nosaltres i després d'una lluita aferradissa va poder entrar dins la nostra missió. I clar, allà dins els hutus no hi entraven. Després ens vàrem interessar per aquell home apallissat, que tenia un braç romput i dues costelles fracturades, pel que el vàrem dur a un hospital. Llavors va intentar entrar també un grup d'al·lots que foren envestides pels hutus que duïen fletxers; jo vaig sortir-les-hi a camí i vaig interposar-me entre els hutus i les al·lots que venien a demanar auxili. Els hutus no varen disparar les fletxes però em varen mostrar els fletxers en senyal de clara advertència.

A la nit del dijous al divendres seguia arribant gent que cercava refugi, fins arribar a ser 700 dins la missió. Davant els fets vàrem haver de fer una reflexió. A defora de la missió hi havia 40 hutus esperant entrar. Podien

esperar-ne a 300 més, tirar granades i fer tot. La nostra presència no era cap garantia per salvar tota aquella gent, si així ho haguéssim vist, ens hauríem quedat. A una missió de veinat dos missioners varen veure la bruta-

Fins a quin punt havia arribat el nostre missatge al cor d'aquella gent? Això és el que ens demanam

Amb la venda d'armes, els ciutadans dels països desenvolupats, som responsables del que està passant al Tercer Món

litat de com mataven i tiraven grana- des a 1.500 persones. Un va poder fu- gir cap el bosc i l'altre es va tancar dins un cuarto de la missió, a qui els assaltants només li demanaren do- blers i després el deixaren anar.

Nosaltres vàrem partir diumenge horabaixa (dia 10) de la nostra mis- sió, i cap a Bujumbura (Burundi) el dilluns a vespre. Allà la cònsul ens va dir al grup de missioners que ens tranquil·litjàssim, que allò podia du-

rar una setmana i després ja partiri- em, però al final dimarts (dia 12) po- guérem partir cap a Brusel·les. De la mort dels 700 tutsis que deixàrem a la missió ho sabérem per un belga del projecte Kibungu 2 (que és un projecte d'ajuda) i que va anar a cer- car uns altres missioners per la nos- tra zona.

-Angoixa, por, impotència... quin sentiment vos acompanyava en la vostra partida de Ruanda?

-Un sentiment de decepció per allò fet, que no ha servit per res, en- cara que sempre quedarà alguna co- sa d'aquests 30 anys de feina de la nostra congregació. Angoixa, per la destrucció i impotència per no poder fer res davant la massacre i la pèrdua de tantes vides humanes. A nivell d'institució no quedarà res. A nivell de persones, aquests tutsis morts eren bons cristians i molt participa- tius, els véiem com més preparats. Hem volgut sembrar la civilització de l'amor i en dos dies de fanatisme se n'ha perdut quasi tot.

-Potser que les futures missions hagin de treballar encara amb més

fermesa en ensenyar el respecte i la convivèn- cia entre les parts en- frontades?

-En parlàvem molt de la necessitat de res- pecte. Predicàvem la convivència sense divi- sions ni barreres. Ara, fins a quin punt havia arribat aquest missatge al cor de la gent?, això és el que ens demanam.

-Amb quina mesura som responsables els ciutadans dels països desenvolupats, del que està passant als països del Tercer Món, com Ruanda?

-És indubtable que amb la venda d'armes. Abans hi havia el ma- teix odi i els enfronta-

ments es feien amb llances i fletxes. Ara els exèrcits estan armats. Ende- més, els hutus tenen també la policia al seu servei. Però hi ha hutus que han donat la seva vida per salvar a germans tutsis. No tot és negatiu dins l'organització els hutus.

-Alguns missioners han criticat, endemés de la passivitat de les au- toritats de l'Estat espanyol en eva- cuar-los, la poca defensa dels cascos blaus de l'ONU vers tota aquella gent que no fos de raça blanca.

-Els cascos blaus s'encarregaven d'evacuar els europeus. També hem de tenir en compte que intentaven mirar d'aconseguir un alt el foc i que també exposaven la seva vida. Pen- sem per exemple amb els 10 cascos blaus belgues que protegien a la mi- nistra i que foren morts per la guàr- dia presidencial després de ser de- sarmats. A dos els mataren amb bala i als altres amb matxet.

-Quin és el seu futur més imme- diat?

-Esperar a veure com acaba i des- prés tornar a començar tot allò que estava fet. Ara més que mai ens ne-

cessitaran. Sabem que no trobarem res del que deixarem fet, ni hospitals, ni dispensaris metges, ni escoles... Hi haurà moltes malalties, endemés de la sida i la malària, la pesta, per la gran quantitat de cadàvers que hi ha sense enterrar. L'Estat Major que estava a Kigali va fugir de la pesta, no del Front Patriòtic Ruandès.

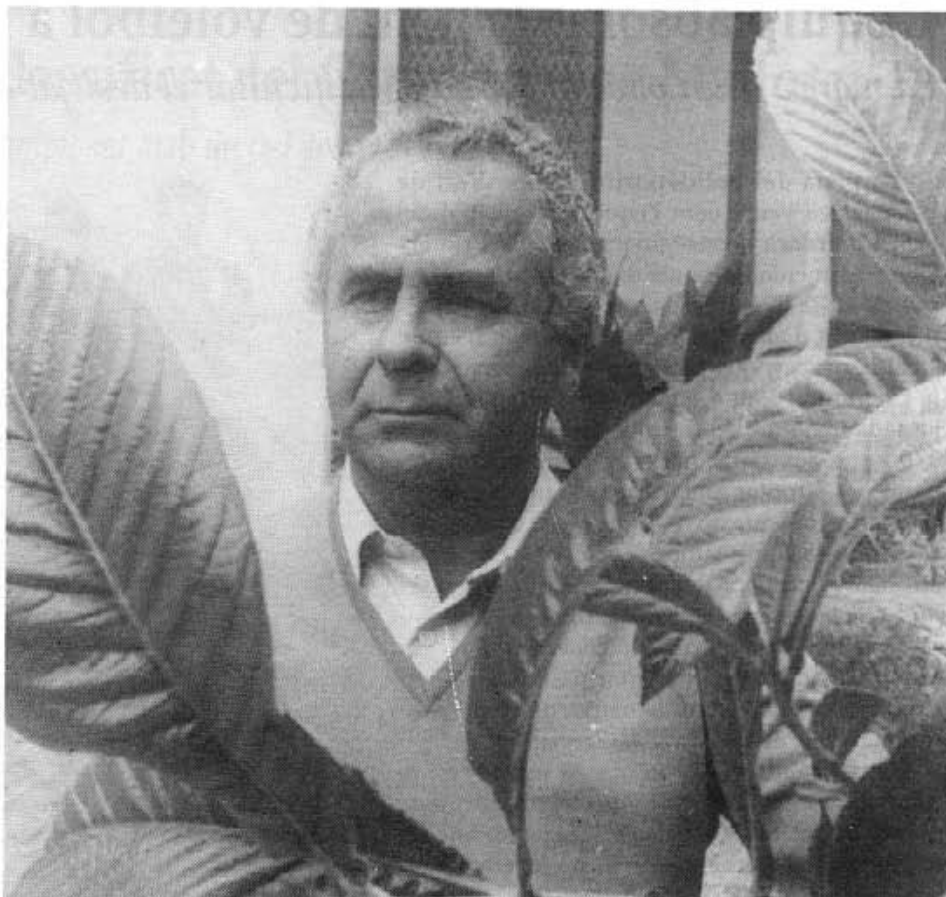
-Pensa idò tornar a les missions de Ruanda?

-Sí. Qui més qui manco vol tornar-hi.

-Pare Jaume, quina és la millor recompensa per a un missioner que ho deixa tot per ajudar als més dèbils?

-Vist des d'aquí, és veritat que deixes la família i una cultura. Però després, la vida allà no és tan dura com la pinten. És senzilla, això sí. Mai esperes una recompensa material, ni de dir ara t'ho agrairan. Un té la satisfacció de pensar que ha ajudat a la Humanitat a anar endavant. És una passa molt curta... molt bé... es fa alguna cosa. La nostra feina és sembrar i res més. Anar-hi per recompenses materials no té cap sentit.

-Ja per acabar, el poble li va retre un petit homenatge de reconeixement a una tasca que pel que veim resulta molt silenciosa. Què li sem-

bla aquesta actitud?

-Si serveix per a què la gent prengui consciència de què hi ha altres pobles que ho estan passant malament, em sembla bé. És necessari donar a conèixer aquest món i les seves necessitats. Si volem esser un poc més solidaris amb tota persona hu-

mana, encara que no sigui per motius religiosos, sinó purament humans, ens hem de marcar un camí d'ajuda i de servei als necessitats.

**Textos: Miquel Barceló
Fotografies: Xesc Amengual**

**LA TEVA INDIFERÈNCIA
TE'N FA CÒMPLICE**

Guerres, terratrèmols, inundacions, sequeres..., fan que les dificultats dels països del Sud augmentin.

Nens sense escolaritzar, pobles sense aigua potable, ni hospitals ni carreteres... innumerables persones que no mengen el que cal per poder viure.

El 20% de la població del món disposem del 80% dels recursos del planeta.

Collabora amb **MANS UNIDES**

DONATIUS: a les Caixes d'Estalvis i delegacions de Mans Unides.

Mans Unides
CAMPANYA CONTRA LA FAM

L'equip absolut femení de voleibol a la primera divisió

La manca d'un pavelló cobert pot dificultar el desitjat ascens

La pista del polideportiu de Son Verí de s'Arenal va veure com l'equip de voleibol del C.F. Vilafranca aconseguia pujar a la Primera Divisió femenina després d'acabar en la segona posició de la lligueta d'ascens que es disputà els dies trenta d'abril i el primer de maig. L'equip local només es va veure superat pel conjunt de la Comunitat Valenciana, l'Alberich, que en la jornada inaugural el derrotà per un contundent 3/0 i que demostrà que era l'equip millor preparat per afrontar amb certes garanties la nova categoria, tot i que no és segur el seu ascens.

El nostre equip tampoc les té totes clares per afrontar la propera temporada ja que els continus desplaçaments de les jugadores a la península i la manca d'un pavelló cobert a la nostra Vila, obligatori per a disputar partits a la Divisió d'Honor, dificultarà la marxa de l'equip absolut femení cap a la nova categoria.

Tot i els entrebancs en que es troba l'equip, desitjable segurament per qualsevol altre formació, cal fer un bon balanç del que ha estat la recent acabada temporada, on les jugadores vilafranqueres i les tres santjoaneres han realitzat una fabulosa campanya derrotant clarament totes les seves rivals, proclamant-se campiones de Balears i sobretot demostrant una molt bona labor de conjunt. Des d'Es Molí Nou la més ferma enhorabona a les nostres jugadores que les col·lectes d'èxits esportius no acabin aquí: SORT I ENDAVANT!!!

Redacció

Sopar de fi de temporada (Joan Sastre).

Ciclisme

Dia 29 de maig contra-rellotge Vilafranca - Es Cruce

El proper diumenge dia 29 es disputarà a Vilafranca la darrera contra-rellotge amb la que comptarà la desena edició del Gran Premi Pla de Mallorca i en la que hi participa la S.D. Vilafranca. La prova individual, si no hi ha canvis de darrera hora, començarà a les deu del matí a Vilafranca per acabar al restaurant Es Cruce, la sortida de corredors serà amb intervals d'un minut entre cada un dels participants.

Si els pronòstics no fallen i no hi ha cap incident, les màximes aspiracions

del triomf final les té en Pere Ferriol Colombram, guanyador de l'any passat, que malgrat la prova es faci en sentit contrari a la darrera edició pareix que és l'home a derrotar per la resta dels rivals i el més ferm aspirant a la victòria final del Pla '94.

Pel que fa als corredors de la Vila hem de destacar Antoni Mascaró, corredor millor classificat, guanyador d'una edició del Pla de Mallorca i principal cap de files de la comparsa vilafranquera. Antoni té moltes possibili-

tats de fer un bon paper a la contra-rellotge que es disputarà a Vilafranca, ja que a part de córrer a casa segurament hi arribarà amb un bon nivell de forma, si més no millor que el del principi de competició. Esperem que la resta dels corredors de l'equip ES CRUCE-BICICLETES CA'N BOTELLES tenguin bona sort i que a la darrera etapa que es disputarà a Sineu els hi poguem veure a tots amb un bon lloc dins la classificació general.

Futbol iniciació

El Vilafranca segon classificat del Campionat de Mallorca

L'Olímpic de Manacor guanyà el campionat amb un 0-1 sobre el Vilafranca

L'equip de Vilafranca quedà a un sol punt per ser campió. Fotos: Joan Jaume.

El Vilafranca només pogué aconseguir la segona posició del campionat de Mallorca de futbol iniciació després de perdre per 0-1 contra l'Olímpic de Manacor. L'Olímpic ha-

gué d'esperar al darrer partit del play-off per proclamar-se campió, ja que l'equip local arribava a la confrontació amb un punt més que l'equip de Manacor i amb un punt en

tenia prou per fer-se amb el primer trofeu del campionat.

La fase preliminar i la final es disputaren al poliesportiu d'Es Molí Nou, on s'habilitaren diferents pistes per poder fer més lleuger i atractiu la competició. L'organització va ser excel·lent i val a destacar la bona tasca que realitzaren les jugadores de l'equip cadet de voleibol que en tot moment s'encarregaren de que res no fallés.

Pel que fa a la resta del campionat, apart dels esmentats primer i segon classificat, l'equip de Sineu quedà en tercera posició i la quarta fou per l'equip veí del Sant Joan.

Els llocs de consolació els ocuparen el Queen's College, cinquè classificat, en sisè lloc els representants de Llucmajor, setè s'Arenal, vuitè l'Esportles, novè Manacor, desena posició per La Salle d'Inca, onzena per Cala d'Or, dotzena per l'Artà A, tretzena La Porciúncula, el Sóller en catorzè lloc, quinze l'Artà B i setzena posició pels representants del col·legi Sant Tomàs d'Inca.

A l'entrega de trofeus el batle de Vilafranca, Joan Bauzá, es dirigí als petits jugadors de sis i set anys, i destacà el valor de l'esport que no és de competició i els animà a compaginar l'esforç dels estudis amb l'exercici físic. La Sala entregà un diploma commemoratiu a cada un dels setze col·legis de Mallorca, i també berenar i refrescs als 160 petits futbolistes que havien participat a la fase final que bé ho tenien merescut per l'esforç i ganes que mostraren en cada un dels partits que disputaren. Assistiren a l'acte el coordinador del comitè de Montuïri, en representació de la direcció general d'Esports, la delegada d'Esports, el president de l'APA i la directora del col·legi públic Es Cremat.

S'habilitaren tres pistes per disputar els partits

El Vilafranca tornarà a jugar a primera regional

Vilafranca 3 - Porreres 0

Bona tarda de futbol la que ens va oferir l'equip de La Vila que va treure de lloc a un Porreres molt necessitat de punts que va venir a Vilafranca a treure un empat i un poc més i se'n va ben escaldat. L'equip de Vilafranca va fallar fins a vuit ocasions claríssimes de gol, apart dels gols, mentres que l'equip visitant no va disposar ni tan sols d'una en tot el partit. No va aixecar tanta expectació aquest derbi com en les altres temporades, pot esser degut a la mala classificació aquest any del Porreres.

"Collerense" 0- Vilafranca 3

Sense cap dubte el partit més

pràctic que ha fet el Vilafranca en fora del camp del Molí Nou tres ocasions de gol i tres gols. A la primera part un xut quasi quasi des del mig del camp de falta que va tirar en Munar i que el porter local se la va menjar.

A la segona part i al principi el Vilafranca fa un contraatac, en Damià es queda totsol davant el porter i marca a plaer. A partir d'aquí el "Collerense" es va despertar i va intentar fer el que no havia fet en una hora de partit. Va disposar de bones ocasions de gol però una vegada la poca sort i altres el porter del Vilafranca, en Miquel Angel van impedir el seu objectiu. En una cesió mal realitzada d'una defensa local en Vicente, va aprofitar per fer el tercer i definitiu gol.

Verge de Lluc 1 - Vilafranca 0

Després del partit, tots els jugadors del Vilafranca coincidien en dir que l'àrbitre no havia mirat pel mateix ull als dos equips. No els falta gens de raó als nostres jugadors encara que no crec que sigui una excusa l'àrbitre perquè ells també tenen molta culpa de la derrota. A la segona part es varen fallar tres ocasions claríssimes, una va anar al pla i les altres dues, un cop, en Romero no va saber com ficar la pilota dins la porteria quan només tenia el porter davant, i a l'altre entre en Damià i en Romero es destorbaren un a l'altre i un defensa els va prendre la pilota davant els seus nassos.

GOLEJADORS

Juvenils

José 6 gols
Morlà 6 gols
Jordi 4 gols

Cadets

Arnau 7 gols
Pep Rabassa 4 gols
Esteve 2 gols

Infantils

P. Nicolau 29 gols
Vidal 22 gols
Pere Grimalt 10 gols

Benjamins

J. Sitges 25 gols
J. Mas 15 gols
Vidal 5 gols

FUTBOL 7

Emilià N 14 gols
Andreu Galmés 12 gols
Noel 4 gols

FUTBOL 5

(Equip A)

Noel 49 gols
Damià 22 gols
Mateu 19 gols

(Equip B)

Llorenç Llull 14 gols
Guillem Gomis 1 gols

1ª REGIONAL

Romero 6 gols
Sunyer 6 gols
Montserrat 5 gols

REGULARITAT

Pascual 167
Munar 170
Sunyer 159

AUTOSERVEI CA'N JOAN

Resultats Futbol Base

CADETS

Porto Cristo 2 - Vilafranca 1
Felanitx 8 - Vilafranca 0

INFANTILS

Son Roca 0 - Vilafranca 9
Vilafranca 6 - Ses Salines 0
Soller 3 - Vilafranca 1
Vilafranca 5 - Son Oliva 2

BENJAMINS

Porreres 3 - Vilafranca 0
Vilafranca 1 - S'Horta 1
Vilafranca 1 - Cardassar 0
Felanitx 3 - Vilafranca 1

FUTBOLET

Vilafranca 5 - Artà 0
Vilafranca 2 - Esporles 0
Vilafranca 1 - Manacor 1
Vilafranca 4 - Sant Joan 0
Vilafranca 3 - Sineu 1
Vilafranca - Olímpic 1

BAR
ANIT

BANCA MARCH

SA LLIBRETA GEGANT FINS AL 6%

Guanyadors mes d'abril:

Frigerífics, Despatx
- Jaume Servera Nicolau

Televisors de 16 Pul.
- Guillem Nicolau Font

Gelateres
- Germanes de la Caritat
- Mª Fca. Estrany Mayol

QUINTS-ES DE 1951

Tots els que haguen nascut dins l'any 1951 recordeu que el primer diumenge de juny, i després de la missa de les onze del matí, vos trobarem al bar Can Pujol per llavors partir cap a un lloc o a l'altre per anar a fer un dinar tots plegats.

QUINTS-ES DE 1972

Com que el noticiari d'avui va tot de quints i quintes aprofitarem per treure la fotografia que es negà a sortir ara fa un parell de mesos i que deixà embullat a més d'un dels involucrats. Els podeu veure a tots plegats vora el pati de Ca Ses Monges, l'any 1976. Aquest mes però, sereu vosaltres mateixos qui vos encarregueu de saber qui és l'un i qui és l'altre, nosaltres ja desvetllarem el nom i les intencions de cada un d'ells i elles en el número del mes de gener, per tant remeteu-vos en aquell número.

DITADES DE MEL

- A Damià Nicolau "Gustí" i les seves jugadores per la seva participació al sopar que realitzà l'equip absolut de voleibol i també en el campionat de futbol 7 que es celebrà el poliesportiu d'Es Molí Nou el primer cap de setmana del mes. Enhorabona per demostrar que no tot és bauxa nocturna i que també existeix allò que es diu participació i col·laboració ciutadana. Seguiu així, el poble ho necessita.

- A tota la gent, entitats i grups que prepararen la festa-homenatge al missioner vilafranquer Jaume Roig, segur que vos n'està ben agraït.

- Als joves de Ràdio La Vila per les seves ganes de fer feina i divertir-se en el seu temps lliure. La seva dedicació és admirable, pròpia d'una emissora en totes les condicions, i cada cap de setmana, dissabte i diumenge, emeten els seus habituals, però variats, programes. Que duri.

- A les noves senyalitzacions de regulació de velocitat que s'han col·locat a les tres entrades principals de la nostra Vila. Ja veurem si es respecten.

TALL DE GUILLOTINA

- A la Sala, o alssubministradors, pel retard en col·locar o enviar, les corresponents senyalitzacions viàries pel carrers de baix de la Vila

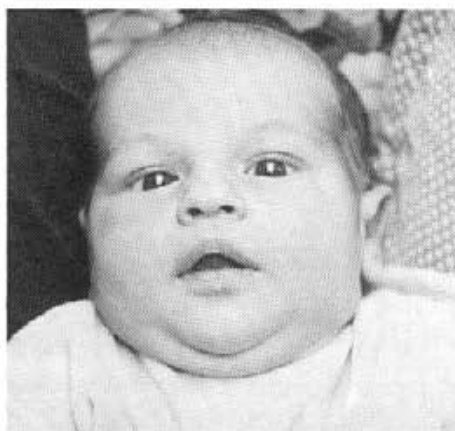
- Al Consell Insular de Mallorca per enviar contenidors de paper i vidre sense normalitzar o catellanitzats. És trist però les coses, en el Consell i altres institucions autonòmiques, encara es fan d'aquesta forma a l'any 1994. I això que aviat farà vint anys.

- Al professor d'Educació física del col·legi Públic Es Cremat que realitzà una torre humana amb alumnes de diferents cursos sense cap tipus de protecció al més pur estil castell. El resultat: al.lots amb cops, braços romputs i mals de caps pels pares. Senyor professor en tornar-hi a veure si hi posam qualche marfegó perquè d'al.lots només tenim aquests.

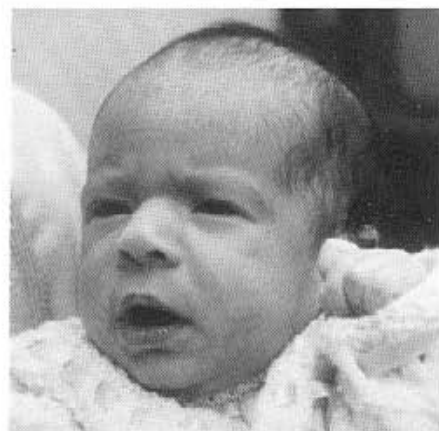
NATS

● *Llorenç Pocoví Rigo*
Simó i Barbara
25 - 3 - 94

● *Maria Barceló Riera*
Gabriel i Catalina
7 - 2 - 94

Guillem Torrens Sastre
Miquel i Juana Ana
28 - 4 - 94

Margalida Ines Valbona Roig
Gabriel i Margalida
28 - 3 - 94